

J. H. Schröder hade, enligt R. Dybeck (*Runa*, fol., 2, 1874, s. 21; *Anteckningar om Thors-hälla socken*, 1863, hs i ATA), uppgivit, att i Torshälla kyrka skulle finnas ett runstensstycke med runorna **stu**. Det hade förgäves eftersökts av Dybeck.

315. Sundby, Dunkers sn, Villåttinge hd.

Pl. 216.

Hösten 1934 påträffades vid rivning av grunden till ett svinhus i Sundby mellangård ett stycke av en runsten, sittande med runorna utåt. Huset var enligt uppgift byggt efter laga skiftet 1868. Ytterligare delar av runstenen ha eftersökts, men förgäves.

Granit. Fragmentets storlek 0,65 × 0,62 m. Fragmentet har tillhört en mycket stor runsten; det har haft sin plats nedtill i mitten och på högra sidan. Inskriftsytan är nött men dock tämligen tydligt läsbar.

Inskrift:

beilir : auk . . . þ : hialb . . . auk : gus : moþir .

Bæilir(?) ok . . . [Gu]ð hialp[i] . . . ok Guðs moðir.

»Bele och . . . Gud hjälpe . . . och Guds moder.»

Namnet *Bæilir* är f. ö. okänt. Kan det möjligen vara identiskt med det mansnamn (ack.) **begli**, som är belagt Sö 96 men annars är obekant?

316. Vadsbro, Dunkers sn, Villåttinge hd.

Litteratur: Ransakningarna 1667—84; C. F. Georgii och J. D. Falckman, *De paroecia Dunker* (dissertation, 1769), s. 22; R. Dybeck, *Runa* (fol.), 2 (1874), s. 20.

I Falckmans dissertation 1769 om Dunkers socken finnes följande uppgift om en runsten: »Unus tantum in silva Vadsbroënsi hodie reperitur lapis, litteris Runicis signatus, cuius eversa et diffracta adhuc videntur frusta; dolendum tamen est ipsos cippi, licet integri, characteres, quod musco obducti essent, nemini, quoad rescire potui, fuisse lectos.»

Med ledning av denna uppgift har Dybeck sökt inskriften och påträffat den, sönderslagen och i ett starkt vittrat tillstånd: »En redan under våren [1875] af en bekant i Malmköpings-trakten mig meddelad underrättelse att den under många år af oss förgäfves sökte runstenen i Dunkers socken ändtligen funnits föranledde ett besök der. På ett dyigt ställe i tjocka skogen, som sades höra till Vadsbro, sågos nu fyra stenstycken, af hvilka två egde några mycket vittrade runor mellan svaga slingor, det ena: . . . **auk · suain · au(k) · iak** . . . samt det andra: . . . **sun · þurbiu** . . . **· kul** . . . — Å de andra styckena återstodo blott några än svagare slingor och delar af ett kors. En lång färd för ett mindre märkligt fynd! Jag hade väl kunnat börja leta efter en annan hittills ej håller närmare granskad runsten, hvilken i en handling från 1600-talet uppgifves vara å Fagerheden, i fråga varande socken, men tanken på de många tidsödande och dock fåfänga spaningar, hvilka jag, som nämndt är, redan anställt i trakten och nu för tiden hvarken kan eller bör fortsätta, jämnte en föresväfvande glimt af möjligheten att de två uppgifne stenarne kunde vara en och samme, häjdade mig.»

Den uppgift från 1600-talet, som åsyftas av Dybeck, är följande i *Ransakningarna*: »Men